

ALES

Un relat de: [Guiomar](#)

En arribar al port amb els seus amics per fer l'embarcament els van comunicar que la sortida s'havia endarrerit fins l'endemà. Aquell matí, acabava de trepitjar la coberta, quan es va adonar de la mirada insistent d'aquell noi que anava amb bicicleta i que també havia passat la nit al vestíbul del port. La va perseguir sense treva durant tot el viatge, en aquell vaixell lleig i brut. Des que s'havia separat no ho estava passant gens bé. Volia passar pàgina i el viatge amb els seus amics era l'oportunitat que feia dies esperava. No tenia ganes d'embolicar-se amb ningú. Encara pensava en el seu marit que l'havia deixat d'avui per demà després de més de vint anys de convivència.

A la nit, mentre sopava amb els seus amics, el noi de la bicicleta va seure al seu costat i li va demanar de compartir l'ampolla de vi que tenien sobre la taula. No sabia com reaccionar i no va ser gaire simpàtica. Durant la resta del viatge va fer tot el possible per desempallegar-se d'ell i quan van arribar al port de destí va respirar alleugerida.

Quina no seria la seva sorpresa quan a cada ciutat que visitaven es trobaven el noi de la bicicleta que continuava mirant-la insistentment. Un dia, davant la catedral de Siena el va trobar assegut a les escales. Anava brut i feia molt mala cara. No es va poder resistir i es va acostar. Només ella va veure unes ales blanques a l'esquena del seu perseguidor. L'endemà no va gosar dir-ho a ningú mentre tornaven a enfilat el camí cap al vaixell.

La tempesta de la nit va ser horrible. Semblava que hi viatgessim en l'arca de Noè. Va pensar en l'extermini que Déu havia preparat per als homes quan els va enviar el diluvi universal i no es va sentir gaire reconfortada. Aquell vaixell no estava preparat per salvar la humanitat. I el noi de les ales havia desaparegut. L'endemà quan la van despertar els seus amics es va adonar que feia dies que no es prenia les pastilles. Havien tornat les al·lucinacions?